

Do naših dana od Grubonićeve ostavštine nije došlo gotovo ništa osim gotičke kadiionice koja se danas čuva u riznici paške stolnice. Palača u Starom Gradu je već davno porušena, a zemlje nadarbine sv. Jakova nisu više u crkvenom posjedu.

Pažani su čak i zaboravili uspomenu na tako istaknutog premeta, premda ga je pokušao na svjetlo dana iznijeti paški lokalni povjesničar msgr. Blaž Karavanić.

IN MEMORIAM DRA IVANA ČAGLJA

D. Š.

Koncem prošle godine, 2. prosinca, nakon teške operacije preminuo je u Pragu član našega uredništva i suradnik *Crkve u svijetu* dr. Ivan Čagalj, profesor na Centralnoj teologiji u Splitu. Sprovod je obavljen 9. prosinca u njegovu rodnom mjestu Medovdolu blizu Imotskoga.

Pokojnik se rodio 1942. Škole je završio u Splitu, Innsbrucku i Trieru, gdje je postigao doktorat iz teologije na temelju radnje o teološko-filozofskoj spoznaji Boga kod sv. Augustina. Po završetku studija vratio se u svoju nadbiskupiju gdje je vršio razne dužnosti. Bio je odgovorni urednik *Vjesnika nadbiskupije splitsko-makarske*, župnik i profesor pri katedri za filozofiju.

Dr. Čagalj je kratko ali zagnusno i dinamično živio. Nakon dugih studija posvetio se pastoralnom i profesorsko-znanstvenom radu. Sve ga je privlačilo. Često smo o svemu razgovarali; imao je velike planove. Mnogo je želio i htio; smrt ga je predušrela.

Nježan i doživljajan nosio je u sebi pjesničku ljubav prema ljepoti, prema čovjeku i životu. To je činilo da se onako nonšalantno odnosi prema stvarima oko sebe, pa donekle i prema složenim teoretskim problemima i ljudima. Jednostavan i djetinji raspoložen, uvijek je veselo i raspoloženo djelovao. Bez ikakvih primisli pristupao je čovjeku, društvu, problemu. Imao je svoj svijet, svoje ideale, svoja shvaćanja, ali se nije nikada namećao; nastupao je spontano i iskreno.

Mučili su ga životni problemi našega stoljeća i svijeta, filozofsko-teološke kontroverzije i moderna kretanja, ali nikada nije zaboravio na konkretnog čovjeka, na stvarni život i njemu tako dragu refleksivnu poeziju.

Pokojnik se javljao u nekoliko naših katoličkih publikacija, najčešće u Crkvi u svijetu. Odlazeći u Prag našemu je uredniku ostavio nekoliko svojih radova. Neke ćemo sigurno objaviti.

Vruće je želio da se naš narod upozna sa suvremenim postignućima teološke i filozofske misli. Na tome je zadnje vrijeme radio. Mislio je i na neke prijevode poznatih djela iz njemačkog teološkog kruga.

Čovjek mu je bio na prvom mjestu; zračio je altruizmom i nesebičnim davanjem. To mu je pomagalo da se u svojim radovima nije zanosio za pukim teoretskim rješenjima; uvijek je vodio računa o konkretnim prilikama, životnosti misli i akcije. To ga je široko otvaralo novom svijetu i suvremenom mentalitetu.

Bio je čovjek koji se nije mogao formulama iskazati, kalupima sputati. Dinamizam je nadahnjivao njegov rad. U tom smislu nije nikada apsolutne norme propisivao. Njegova ga je iskrena ljubav prema Crkvi, vjeri i teologiji silila da u našem svijetu i novom mentalitetu traži najbolja i najživotnija kršćanska poimanja i shvaćanja. Zanosio se za novim kretanjima, ali nikada nije rušio stare vrednote; htio je da u novim oblicima prožmu novo doba, da ožive u današnjim pokretima i budućnosti. Sav je živio za svoje zvanje, za rad i službu koju je obavljao, za pjesmu života koja se, na žalost, prerano prekinula.